

## **Täältä tullaan elämään**

*”Kirjeen sisällä kuulumisia sisältäni... Joulun yhteinen rakentaminen vieraiden kanssa oikeastaan kruunasi jo odotustani. Kiitos oikeasti jaetusta ja yhdistävästä joulusta ja vuodenvaihteesta rakkaat ystävät. Nyt haluan jakaa kanssanne jotain meille tärkeää. Odotan lasta, joka juuri nyt osallistuu potkaisuilla viestiini. Hänen pitäisi syntyä maaliskuun loppupuolella. Ensimmäisen lapseni odotus on ollut hyvää ja uuteen todellisuuteen herättävää kaiken arkisuuden keskellä. Olen pitänyt kiinni oikeudestani olla jakamatta ja halustani jakaa raskaudestani täysin omaehtoisin perustein. Olen ottanut kaiken irti sekä asian salaperäisyydestä että julkiraskaana olemisesta. Välillä on ollut vaikea suhtautua kaikkeen odotukseen liittyvään. Mallit ruusunpunaisesta romantikkoäidistä tai -vauvan höpertämästä naisesta kun ei oikein tunnu itseltäni. Kaikki kunnia niille, joille se sopii. Haluan olla uskollinen juuri omalle tavalleni tulla äidiksi ja olla äiti, vaikka en itsekään oikein vielä tiedä mitä se tulee olemaan. Tätä rohkeutta itseeni uskon eniten tarvitsevani niin synnytyksessä kuin tulevat 20-vuottakin. Haasteellista on ollut pitää kiinni naiseudesta äidiksi valmistautumisen rinnalla. (Ehkä isätkin voivat unohtaa miehuutensa isyyden varjolla?) Nyt loppusuoralla tunnen toki olevani jo voiton puolella. Tulevaisuus sitten näyttää miten pysyn entisissä työkuvioissa mukana. Ainakaan en aio kokonaan eristäytyä. Siitä voitte olla varmoja. Kaikki mikä sujuu uuden tulokkaan ehdoilla on mahdollista. Hyvältä tuntuu kirjoittaa teille näin suuri ja onnellinen uutinen ensi viestini näissä kirjeissä.”*

Mtäh’! Ootatsä lasta! Mikset oo mulle kertonu mitään?

No, ei vaisinkaan. Kyllä minä vähän jo aavistinkin.

Jumala ei siis sittenkään ole menettänyt toivoaan ihmiskunnan suhteen.

Kunpa hän vain viihtyisi kohdussa laskettuun aikaan asti (Täytyy pyytää kättilöä muistuttamaan, ehkä hänellä on arvovaltaa.) Minun pitäisi nimittäin olla edellisellä viikolla Los Angelesissa World Visionin kansainvälisen hallituksen kokouksessa. Haluan välttämättä olla synnytyksessä mukana, mutta en millään malta olla poissa oman hallituskauteeni toiseksi viimeisestä kokouksesta. Kolmen vuoden aikana olemme olleet muokkamassa koko järjestön tähänastisen historian ehkä suurinta uudellenjärjestäytymistä. Prosessi on tuntunut erittäin tärkeältä ja koen itseni etuoikeutetuksi saadessani osallistua siihen.

Toistaiseksi kaikki on mennyt hyvin. Raili on ollut elämänsä kunnossa ja tutkii iltaisin kaikkea raskauteen ja synnytykseen liittyvää materiaalia samalla kun minä märehdin seuraavan Ystäväkirjan aihetta: Kateutta. Miten sattuikaan. Pitäisi kai kirjoittaa myös miehen kateudesta naiseen tai isän kateudesta syntyvälle lapselle.

Täytyy myöntää, että olen vähän pihalla koko ihmeellisestä prosessista. Sanojen synnyttäminen tuntuu siihen verrattuna hieman... no, ainakin vähemmän ihmeelliseltä. Vähän pelottaakin. Eläkö tarpeeksi vanhaksi, ollakseni hänelle isä aikuisuuteen asti? Valvon kyllä mielelläni öitä, mutta riittääkö kärsivällisyyteni valvoa muistakin syistä? Olenko tulossa liian vanhaksi ja laiskaksi tähän hommaan? Lapsen tulon odotus ei ole minulle enää niin ihmeelisen innostavaa kuin Railille, jolle tämä on ensimmäinen lapsi. Hävennytkin olen näitä tuntemuksiani. Kaiken keskellä olen myös onnellinen, ylpeä ja kiitollinen.

Railin tilanotto täällä ”Danielin valtakunnassa” ja neljän lapsen äitipuoleksi ryhtyminen ei ole sujunut pelkän romantiikan voimassa. Ihmeen hyvin tämä uusperhe on kuitenkin lähtenyt elämään ja toimimaan.

## **Yhteistyössä on voimaa**

On mielenkiintoista tutkia ja kehitellä eri teemoja yhdessä kanssanne. Viime vuosina on vahvistunut sellainen tuntu, että olemme yhteydessä, ei vain erillisten yksilöiden elämänprosessien kanssa vaan jossakin näkymättömässä elämän virrassa, joka luikertelee keskellä karua suomalaista maisemaa eikä suostu pysähtymään suurienkaan esteiden edessä. Järjestäytymätön joukko ihmisiä, näkymätön seurakunta, kulkee tietään, yksinäiset purot löytävät toisensa ja avaavat matkallaan paikallaan seisovia lammikoita ennalta hallitsemattomaan liikkeeseen. Maailmassa, jossa kaikki vaikuttaa kaikkeen, yhdenkään yksilön totuuden nälkä tai pienikin usko, toivo ja rakkaus, ei ole turha. Olkaamme siis uskollisia sille pienellekin hyvälle, mikä meille on annettu. Väkivaltaisinkaan jyrä ei voi sitä lopullisesti nitistää.